

Sygn. akt IV KK 385/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 sierpnia 2021 r.,
sprawy **A. M. i Z. C.**
skazanych z art. 286 § 1 k.k. i in.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) **obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. II K [...],
A. M. został uznany za winnego:

1. 7 występków zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. i za te czyny przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec

oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia części szkód wyrządzonych powyższymi przestępstwami;

2. występkę z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz nawiązkę w kwocie 3000 zł,

które to kary zostały następnie połączone w karę łączną w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której dokonano zaliczenia okresu zatrzymania w sprawie.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez A. M., który w osobistej apelacji zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego i przyjęcie, że wspólnie i w porozumieniu z innym oskarżonym dopuścił się sprawstwa zarzucanych mi występków zakwalifikowanych w art. 286 § 1 k.k.;
2. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wynikającą z błędnej wykładni tego przepisu;

jak również:

3. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów z art. 286 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw, a nie czyn ciągły, ewentualnie przyjęcie, że czyny te, składające się ciąg przestępstw, nie były tzw. wypadkami mniejszej wagi, określonymi w art. 286 § 3 k.k.;
4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., co do jednego z tych czynów pomimo braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia z racji tego, że pokrzywdzony odesłał nadaną do niego paczkę, nie otworzywszy jej uprzednio;
5. rażącą niewspółmierność kary orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Na tej podstawie skarżący sformułował alternatywne wnioski o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od czynów z art. 286 § 1 k.k. oraz zmianę kwalifikacji czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konsekwencji złagodzenia kary pozbawienia wolności i orzeczenia jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
2. zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji prawnej czynów z art. 286 § 1 k.k. i złagodzenia orzeczonej za nie kary
3. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od jednego z czynów z art. 286 § 1 k.k. oraz adekwatną zmianę rozstrzygnięcia o karze;
4. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie łagodniejszych kar jednostkowych i kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. IV Ka [...], zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego A. M. został zmieniony w ten sposób, że zachowania zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. stanowiły jeden czyn ciągły wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to w miejsce wymierzonej kary orzeczona została kara roku pozbawienia wolności, zaś w miejsce poprzedniej kary grzywny – kara 130 stawek dziennych po 20 zł każda; przy przyjęciu brzmienia przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny obowiązujących w dniu 23 czerwca 2020 r., na mocy których wymierzona została oskarżonemu nowa kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której dokonano zaliczenia okresu zatrzymania oraz które odniesiono do orzeczonego środka kompensacyjnego; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego A. M., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierzetelnym rozważeniu zarzutów zawartych w apelacji, przy zastosowaniu ogólnikowych stwierdzeń, z pominięciem przedstawienia stosownej argumentacji w sposób wszechstronny i konkretny oraz rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. zakwalifikowanie czynu polegającego na posiadaniu środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości

66,805 grama oraz czterech tabletek metylenodioksymetamfetaminy o wadze 1,072 grama z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii pomimo, że czyn ten powinien być zakwalifikowany z art. 62 ust. 1 tejże ustawy.

Podnosząc sformułowane wyżej zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna. Za słuszny co do zasady uznać należało zawarty w niej wywód określający realia procesowe, warunkujące dopuszczalność powtórzenia w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutu apelacyjnego. Trafnie skarżący podniósł, że chodzi tu między innymi o sytuację, w której kontrola instancyjna przeprowadzona została do tego stopnia nierzetelnie, że implikacją niedochowania wymogów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. było przeniknięcie wadliwości wyroku pierwszoinstancyjnego do orzeczenia Sądu *ad quem*. Takie uchybienie, jeżeli spełnia kryteria określone w art. 523 § 1 k.p.k., a zatem cechuje się stopniem rażącym i pozwala twierdzić choćby o możliwości jego istotnego wpływu na treść wyroku, stanowić może skuteczną podstawę kasacji. Problem jednak w tym, że powyższe uwagi nie znalazły przełożenia na grunt niniejszej sprawy, w której nie było podstaw do podzielenia zarzutu w zakresie nieprawidłowego wywiązania się przez instancję odwoławczą z nałożonej przez ustawę powinności.

Niespełnienia powyższych standardów autor kasacji upatrywał w analizie zarzutu zawartego w pkt 2 apelacji A. M., podnoszącego obrazę prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani poprzez przyjęcie określonego w tym przepisie znamienia kwalifikującego w postaci „znacznej ilości” środka odurzającego. Dodać należy, że u podłoża kontestowania tejże subsumpcji prawnej było wskazanie na niejednorodność doktrynalnej oraz orzeczniczej interpretacji pojęcia „znaczna ilość”

oraz odwołanie się do wybranych orzeczeń sądów powszechnych, w których pojęcie to zdefiniowane zostało jako ilość narkotyków wystarczająca do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób. Sąd II instancji, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tego zarzutu nie zmarginalizował i odniósł się w sposób adekwatny oraz rzeczowy do poruszonego problemu. Nie zostało pominięte stanowisko judykatury, powołane przez autora apelacji, lecz – uzasadniając przyjętą ocenę - Sąd *ad quem* odrzucił ten pogląd, jako odosobniony i pozostający w opozycji do utrwalonego w tej materii dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego. Przypomnieć należy, że pogląd prawny wynikający z orzecznictwa Sądu Najwyższego czy sądów apelacyjnych nie jest wprawdzie wiążący dla sądu rozpoznającego sprawę. Jedynie pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w związku z zadaniem tzw. pytania prawnego (art. 441 § 1 k.p.k.) jest wiążący, ale tylko w danej sprawie (art. 441 § 3 k.p.k.), co stanowi wyjątek od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu także w zakresie interpretacji przepisów prawa (art. 8 § 1 k.p.k.). Niemniej jednak orzecznictwo Sądu Najwyższego stanowi dla sądów powszechnych wskazówkę, w jaki sposób interpretować przepisy budzące wątpliwości w praktyce orzeczniczej. Jak trafnie podkreślił Sąd *ad quem*, utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego stanowi określoną wartość konstytucyjną i odstępstwo od tej linii orzeczniczej zagraża zasadzie bezpieczeństwa prawnego oraz zasadzie ochrony zaufania obywateli do państwa i prawa.

Przyjętą z uwzględnieniem powyższych kryteriów wykładnię kontestował mimo wszystko kasacyjnie obrońca skazanego, pod pozorem tego, że kontrola instancyjna wymyka się ona standardowi rzetelności. Temu stanowisku jaskrawo przeczy jednak powołana treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazująca, że omawiany zarzut nie tyle został wadliwie oceniony, co wynik tej oceny nie satysfakcjonuje strony. Dodać należy, że niczego nie wniosło enumeratywne powoływanie w kasacji poszczególnych grup orzeczeń, skoro fakt wynikających z nich rozbieżności nie jest sporny i nie został na żadnym etapie postępowania zignorowany, a wadliwość zaskarżonego wyroku skarżący upatruje w opowiedzeniu się za dominującą i utrwaloną interpretacją znamienia „znacznej ilości”, o której między innymi mowa w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii. Jednakże sytuacja, w której sąd decyduje się podzielić określone stanowisko wyrażone w orzecznictwie nie tylko odwołując się do niego, lecz prezentując w sposób logiczny i przekonujący powody trafności aprobowanego poglądu, nie może być rozpatrywana w kategoriach obrazy prawa materialnego.

Dodać należy, że *lege non distinguente* każde posiadanie znacznej ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej, niezależnie od tego, w jakim celu się odbywa, wyczerpuje ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Irrelevantny więc, z punktu widzenia możliwości przypisania skazanemu przedmiotowego czynu, pozostawał fakt rzeczywistego przeznaczenia posiadanych przez niego narkotyków. Wobec przyjętej wykładni, nie budziło również najmniejszych wątpliwości, że przypisana skazanemu ilość środków odurzających (66,805 grama), to ilość mogąca jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

W świetle powyższego, nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, by Sąd II instancji naruszył przepisy nakładające obowiązek rzetelnego zbadania zarzutów apelacyjnych oraz wyłożenia powodów zajętego co do nich stanowiska, co pozwalałoby twierdzić o istnieniu uchybień takiej rangi, które mogłyby dyskwalifikować zaskarżony prawomocny wyrok. Wskazanie na tego rodzaju naruszenie prawa służyć miało jedynie zainicjowaniu ponownej kontroli oceny prawnej przedmiotowego zachowania A. M.. Skutkować to musiało uznaniem, że powtórzenie zarzutu 2 apelacji skazanego, choć w zmodyfikowanej pod kątem wymogów art. 519 i 523 § 1 k.p.k. i rozbudowanej formie, nie mogło być kasacyjnie skuteczne, gdyż w istocie stanowiło polemikę z oceną przyjętą przez Sądy obu instancji. Implikowało to uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym i jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. II K [...], Z. C. został uznany za winnego 7 występków z art. 286 § 1 k.k. i za wszystkie te czyny stanowiące ciąg przestępstw na podstawie powołanego przepisu i na podsta-

wie art. 33 § 2 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia części szkód wyrządzonych popełnionymi przestępstwami; nadto został uznany za winnego popełnienia występku z art. 263 § 2 k.k., za które to przestępstwo wymierzona mu została kara 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. powyższe kary jednostkowe zostały połączone i orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oraz sądowych.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego i przyjęcie, w zakresie 7 występków z art. 286 § 1 k.k., że oskarżony dopuścił się ich sprawstwa, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym A. M.;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na niezastosowaniu wobec oskarżonego, w zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k. art. 30 k.k., pomimo, że oskarżony pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności;

zaś „z ostrożności procesowej” zarzucił:

3. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów z art. 286 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że stanowiły one ciąg przestępstw, a nie czyn ciągły, ewentualnie poprzez przyjęcie, że czyny, składające się ciąg przestępstw, nie były tzw. wypadkami mniejszej wagi, określonymi w art. 286 § 3 k.k.;
4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na niezastosowaniu art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., co do czynu wskazanego w pkt 7 wyroku, pomimo, że brak jest danych, dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia tego czynu zabronionego, z racji tego, że pokrzywdzony odesłał nadaną do niego paczkę, nie otworzywszy jej uprzednio;

5. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej.

W konsekwencji postawionych zarzutów obrońca wniósł:

1. na skutek uwzględnienia zarzutów podniesionych w pkt 1 i 2 - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,
2. na skutek uwzględnienia zarzutów podniesionych w pkt 4 - o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji prawnej czynów z art. 286 § 1 k.k., a w dalszej kolejności wymierzenia oskarżonemu kary nie większej, niż 6 miesięcy pozbawienia wolności (przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary), ewentualnie zastosowanie co do każdego z tych przestępstw art. 286 § 3 kk i wymierzenie za te przestępstwa kary nie wyższej niż 3 miesiące pozbawienia wolności (przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary),
3. przy uwzględnieniu zarzutów, podniesionych w pkt 4 - o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu wymienionego w pkt 7 wyroku, a w dalszej kolejności zmianę rozstrzygnięcia o karze, przy uwzględnieniu zaistniałej zmiany ilości czynów,
4. przy uwzględnieniu tylko zarzutów, podniesionych pkt 5 - o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych łagodniejszych i współmiernych, jak również kary łącznej, opartej o zasadę pełnej absorpcji.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. IV Ka [...], zaskarżony wyrok został w stosunku do oskarżonego zmieniony w ten sposób, że: uchylono rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności; przyjmując, że wszystkich opisanych w pkt. 1-7 aktu oskarżenia (art. 286 § 1 k.k.), Z. C. dopuścił się, w warunkach tam wskazanych, to jest działając wspólnie i w porozumieniu ze A. M. i inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działanie to zakwalifikowane zostało jako jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to - w miejsce kar po roku i 3 miesiące pozbawienia wolności - na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzona została kara roku pozbawienia wolności, zaś w miejsce kary grzywny w

wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzono karę grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 20 zł każda; przyjmując za podstawę prawną całokształtu rozstrzygnięć zawartych w wyroku przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (tekst jedn. Dz.U.2020.1444 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień 23 czerwca 2020 r., na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Z. C. wymierzono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności; w pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, nadto orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego Z. C., który zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierzetelnym rozważeniu zarzutów zawartych w apelacji, przy zastosowaniu ogólnikowych stwierdzeń, z pominięciem przedstawienia stosownej argumentacji w sposób wszechstronny i konkretny oraz rażące naruszenie prawa materialnego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie na skazaniu Z. C. za posiadanie bez wymaganego, na podstawie przepisów ustawy, zezwolenia na posiadanie broni palnej - pistoletu o nazwie „G.” kal. 9,5 mm, produkcji polskiej, tj. za czyn z art. 263 § 2 k.k., pomimo, że skazany pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności, w rozumieniu art. 30 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co implikowało jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Słusznie podniósł prokurator w odpowiedzi na kasację, że w ramach postępowania odwoławczego nie zostały naruszone reguły procedowania określone w art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., bowiem

wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym również zarzut zakwalifikowany przez obrońcę oskarżonego jako obraza przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie w odniesieniu do czynu z art. 263 § 2 k.k. konstrukcji określonej w art. 30 k.k. (pkt 2), zostały rozpoznawane w sposób wnikliwy. Już Sąd odwoławczy zwracał słuszną uwagę na nieprawidłową formułę owego zarzutu, który w istocie dotyczył nie samej warstwy prawnej, lecz podważał ustalenia odnośnie do świadomości realizacji wymogu posiadania stosownego zezwolenia na ujawnioną u oskarżonego broń. Mimo wyłożenia przez Sąd odwoławczy argumentacji objaśniającej powody tej niepoprawności, obrońca skazanego w kasacji konsekwentnie powiela ten błąd, wskazując, iż doszło do obrazy prawa materialnego z powodu braku odzwierciedlenia w kwalifikacji prawnej zachowania polegającego na posiadaniu broni bez wymaganego zezwolenia nieświadomości skazanego co do bezprawności tego czynu. Tak skonstruowany zarzut nie mógł być oceniony inaczej, aniżeli w sposób wskazany na wstępie. Tę ocenę determinowało:

1. po pierwsze, jego ponowne nieprawidłowe zakwalifikowanie, czego upatrywać należy w rygorystycznych wymogach kasacyjnych (art. 523 § 1 k.p.k.), które - przy prawidłowym określeniu zarzutu - już na wstępie czyniłyby go niedopuszczalnym. W istocie bowiem autor kasacji kontestował ustalenia faktyczne, które przyjął Sąd I instancji i szczegółowo zweryfikował oraz w konsekwencji zaakceptował Sąd *ad quem* (uzasadnienie s. 29-33). W sposób dostateczny z pisemnych motywów orzeczeń wynika, że podnoszony przez obrońcę skazanego brak świadomości co do konieczności posiadania zezwolenia na broń (pistolet typu „Guard”) nie mógł być w realiach niniejszej sprawy uznany za usprawiedliwiony, co jest warunkiem *sine qua non* do czynienia rozważań na gruncie art. 30 k.k.;
2. po drugie, zarzut ten został powtórzony za apelacją z jednoczesnym wskazaniem na obrazę art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., do której - biorąc pod uwagę treść i jakość pisemnych motywów zaskarżonego wyroku - niewątpliwie nie doszło. Nie wykraczając poza ramy art. 7 k.p.k. Sądy obu instancji skutecznie wykazały różnicę między stanem nieświadomości co do prawa a niezachowaniem wymaganej staranności, którą demonstrował skazany poprzez zaniechanie (w żaden sposób przecież nie utrudnionej)

możliwości zasięgnięcia kompetentnej wiedzy odnośnie do ustawowych wymogów posiadania przedmiotowej broni. Nie doszło na tym gruncie do obrazy prawa, a w szczególności nie mogło służyć jej wykazaniu pozostające w sprzeczności do treści art. 519 k.p.k. kontestowanie tychże ustaleń. W zarzucie naruszenia powyższych przepisów raził instrumentalizm, mający torować drogę do forsowania polemicznego pryzmatu co do okoliczności popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k., tym razem na gruncie kasacyjnym. Uznać to jednak należało za dążenie do obejścia ustawowych ograniczeń wynikających z art. 519 i 523 § 1 k.p.k.

W konsekwencji dostrzeżenia, że podłożem sformułowanych zarzutów nie były uchybienia natury prawnej, lecz niezadowolenie strony z wyników postępowania odwoławczego, kasacja uznana została za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Powyższa ocena nadzwyczajnego środka zaskarżenia determinowała jego oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.). W orzeczeniu zawarto również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego, które wydano na podstawie art. 637a w zw. art. 636 § 1 k.p.k.